

Zoo kwam men tot centralisatie. „Heden beschikt de regering over fabrieken, brandstof en beheert geldelijk de bedrijven“.

In de Sozialistische Auslandspolitik trekt Kautsky, die zijn tijd heeft overleefd en sinds 1915 in steeds snellere mate af-takelt, van leer tegen de bolsjewiki. De diktatuur van de Arbeidersraden waardoor het Algemeen Kiesrecht in de verdrukking is gekomen, draagt de goedkeuring van den grooten theoreticus van de 2de Internationale niet weg. De vaderlanders van Keizersgracht 378 die glad maling hadden aan den gezonden Kautsky, heffen den kwaden oude triomfantelijk in hun kleinburgerlijken hemel. En in zekeren zin behooren zij — hoewel tegenstanders — bij elkaar. „Kautsky zoowel als de redacteuren van „het Volk“ hebben hun besten tijd gehad in de periode die voorbij is. Maar terwijl Kautsky de 70-jarige is blijven staan in het verleden, zijn de mannen van de Keizersgracht mee de nieuwe periode ingezwaaid als vaderlandsche knechten van de bourgeoisie. Kautsky's verheerlijking van de „democratie“ is dus in ieder geval nog wat anders dan het ple-nische schijnheilige gehuilbalk over de diktatuur van de Arbeidersraden van „het Volk“.

Het heeft voor ons revolutionairen natuurlijk geen zin na te boomen over het „goede“ of „slechte“ van deze diktatuur, zij was historisch noodzakelijk zooals ook de diktatuur van het proletariaat in Midden- en West-Europa door ons gebracht zal moeten worden. De overgangstijd van kapitalisme naar socialisme is zonder diktatuur van het proletariaat niet te denken. Democratie beteekent nu eenmaal zo lang het privaateigendom en de „Geldwirtschaft“ nog bestaat corruptie en demagogie, heerschappij van de bourgeoisie begeleid door de lieflijke toonen van Northcliffe, Hearst en de redacteuren van „het Volk“.

„Der Kampf“ het orgaan van de Deutsche secties van de S. D. P. brengt zonder commentaar een schrijven uit Zwitserland dat opkomt voor het stichten van Arbeidersraden en zich richt tegen het voortgaan van partij en vakbeweging op de oude wijze.

Hoewel wij de eenzijdige en on-dialectische opvattingen van den Zwitserschen briefschrijver niet voor onze rekening nemen is het toch verheugend te zien dat ook in Zwitserland de praktijk de revolutionairen dringt naar de opvatting dat de tijd van de „grootte“ politiek-parlementaire partij voorbij is. Hetgeen ons echter verwondert is dat de redactie van „der Kampf“ die tot nu toe geheel met de opvattingen van de S. D. P.-leiding meeging, dit schrijven opnam zonder commentaar. Kentering? Wij willen het hopen; er valt voor het nieuwe socialisme onder de Duitschers in Holland heel wat te doen. Hetgeen de Bolsjewiki in Zwitserland, Stockholm, Parijs en Kopenhagen voor de Revolutie gewrocht hebben zij hun een lichtend voorbeeld.

Het Revolutionair-Socialistisch Comité.

(S.) Het Landelijk Revolutionair Socialistisch Comité is, na de opheffing van het eerste Agitatie-Cmité, opgericht door eenige Hoofdbestuurleden der diverse organisaties. In geen der daarop gevolgde Landelijke Vergaderingen is hernieuwing der functies aan de orde geweest. Nu bevat eensklaps „de Tribune“ van 29/30 Augustus de mededeeling: in de vergadering, die het Bestuur van het Landelijk Agitatie-Cmité van het R. S. C., Woensdag 28 Augustus i.l. heeft gehouden, was aan de orde een voorstel van het N. A. S. om het Secretariaat van het Landelijk Agitatie-Cmité van het R. S. C. te doen berusten bij het N. A. S.

Als Secretaris werd aangewezen Lansink Jr. Eenvoudiger kan het niet; de Secretaresse, tegen wie op de landelijke vergaderingen nimmer bedenkingen van ernstigen aard zijn geuit, wordt zonder vorm van proces, op zijde gezet.

Wij begrijpen volkomen, dat de onafhankelijke vakbeweging prijs stelt op het bezetten van de voornaamste functie in het R. S. C., door een harer voormannen, hoewel het N. A. S., dien eisch wel wat al te lang achterwege heeft gehouden. Doch het voorstel had in behandeling moeten komen in een landelijke vergadering. Nu is de manier waarop deze zaak is afgedaan, weer een sterk staaltje van de dictatoriale neigingen van de leiders. Heeft ook Ds. Kruyt hieraan medegedaan?

Kapitalistische rooibouw-politiek.

Economische kroniek is zoo'n deftige titel voor een proletarisch strijdorgaan. Daarom plaatsen we boven de artikelen over de kapitalistische economie liever kapitalistische rooibouwpolitiek.

In alle groei van het economische leven immers zit in dit imperialistische tijdperk een streven naar nationale imperialistische politiek.

Zonder een goed en behoorlijk begrip is het dan ook niet mogelijk uit de ontwikkeling van het economische gebeuren de eigen strijd van 't socialisme te verstaan. De eigen strijd van de proletariërs voor het socialisme is en blijft de hoofdzaak die uit elke bespreking en belichting eener economische feitenverzameling naar voren moet gebracht worden.

Als wij daarom zeggen dat in elk economisch verschijnsel zit een drijven om mee te doen aan een zich daadwerkelijk in spannen voor de imperialistische politiek der nationale bourgeoisie, dan is het klaarblijkelijke doel van onze propaganda het ééne wezen van dit internationaal imperialistisch politiek bedrijf aller kapitalisten klaar en duidelijk voor te stellen.

Wij beoogen daarbij niet de voor „nationale partijsuccessen“ voordeelige voorstellingen te geven alsof de nationale imperialistische politiek van het eene land makkelijker en betere voorwaarden voor den strijd van het socialisme schept dan het andere land. Wij behoeven dergelijk bedrog niet aan den man te brengen omdat wij geen handelaars in socialisme willen zijn, belust op direct eigen nationaal voordeel.

Ons doel is de ontmaskering van alle imperialistische rooibouwpolitiek. Welk doel hebben thans de nationale kapitalisten van elk land met hun eigen nationale produktie? Is het om deze nationale produktiekrachten aan te wenden tot versterking van de nationale „gemeenschap“ van arbeiders en kapitalisten?

Neen, elk nationaal kapitalisme wil thans met haar organen van de staatsmacht en de politieke organisaties, waarmede zij haar eigen nationale produktie beheerscht, de principieel onveranderde kapitalistische rooibouwpolitiek buiten de nationale grenzen organiseeren en niet door een nieuwe produktiewijze nieuwe sociale verhoudingen scheppen.

Een nieuwe produktiewijze zou nieuwe sociale verhoudingen met zich brengen.

Principieel aan het kapitalisme tegengestelde sociale verhoudingen zooals het Russische kommunistische beginsel in de produktie, heeft elk nationaal kapitalisme tot verbitterde vijand.

De verschillende kapitalistische wijzen van produktie die tot nu toe in de economische wording van 't kapitalisme tot het telkens veranderen der sociale verhoudingen leidden, waren uitsluitend ten dienste van

het kapitalistisch uitbuitingsbeginsel der produktie en gingen hoofdzakelijk in de richting van de technische vervolmaking van de machinale voortbrengingskracht en de betere schooling der arbeidskrachten.

In landen waar nu deze organisatie van de produktiekrachten nationaal haar hoogtepunt heeft bereikt, komt dit ook het scherpst en duidelijkst naar voren.

De technische vervolmaking van de machine, geconcentreerd in de produktie van de zware industrie, de nationale organisatie tot schooling van de arbeiderskracht tot op de hoogte dat zij geschikt zijn voor kapitalistische uitbuiting, het geconcentreerd bankkapitaal uit de nationale produktie, de aansluiting van deze drie hoofdmachten om internationaal de kapitalistische rooibouwpolitiek door te voeren is geen nieuwe produktiewijze, maar de technisch hoogst ontwikkelde kapitalistische produktiewijze waaraan elke nationale bourgeoisie moet aanpassen, wil zij in deze nieuwe imperialistische orde van economisch kapitalisme haar positie als heerscheres behouden.

De landen die het sterkst en het zuiverst deze imperialistische politiek door deze vervolmaakte produktie in kapitalistische bedrijfszin tot uitdrukking kunnen brengen, maken alle omringende kleine naties daardoor van zich afhankelijk en scheidt dus hier de hoogst ontwikkelde kapitalistische produktiewijze geen direkt nieuwe d. w. z. principieel aan het kapitalisme tegengestelde sociale verhoudingen maar scheidt door de voorhanden sociale verhoudingen in elk land de nieuwe internationale betrekkingen.

Bij deze kapitalistische rooibouwpolitiek slaapt geen enkele bourgeoisie. Dat zij niet alle in dezelfde mate aan dit werk deelnemen, komt b.v. in Holland door de onvolmaakte eigen produktie en is niet het gevolg van de eene of andere morele eigenschap van de Hollandsche bourgeoisie.

Inderdaad, toch neemt de Hollandsche bourgeoisie aan deze imperialistische politiek even sterk deel. Zij beschikt niet over de kapitalistisch hoogst ontwikkelde produktiekrachten en moet zich dus achter een van de groote landen zoo voordeelrijk mogelijk opstellen. De wijze waarop elke nationale bourgeoisie aan imperialistische politiek doet, wordt bepaald door de grootte en technische vervolmaakte eigen produktiekrachten die het bezit.

De voor het overgrote deel op handel en transport aangewezen Hollandsche bourgeoisie is het zoeken naar de voordeeligste samenwerking met één of meerdere groot-kapitalistische landen met hooger ontwikkelde kapitalistische produktie de eenige weg om zich aan te passen bij de uit de nationale produktie van de grootere, sterkere en machtigere landen naar voren dringend imperialistische rooibouwpolitiek.

Het eenige land waar op dit oogenblik het proletariaat zijn toekomst door zijn nieuwe produktiewijze weerspiegeld ziet is de Russische Republiek van de Soviëts.

Voor het proletariaat staat dus thans de leus: of meedoen aan kapitalistische rooibouwpolitiek door middel van de technische vervolmaakte produktiekrachten of deze nationale produktie door de nieuwe proletarische wijze van produktie revolutioneeren om zoodoende de voorwaarden te scheppen voor de nieuwe kommunistische verhoudingen in de maatschappij.

Het behoeft geen nader betoog dat wij met „de Internationale“ uitsluitend voor dit laatste het proletariaat in beweging willen brengen. Daarmede toonen wij ons belang als proletariërs het best te verstaan en brengen in elk stuk dagelijkschen strijd het socialistisch einddoel welbewust en scherp omlijnd door de begeerte naar de macht in de produktie en politiek steeds nader tot de werkelijkheid.

W. A. H.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

Acaciastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 8

:: 21 Sept. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse N°. 5 cent

INHOUD: Oorlogsverschijnselen; Productie en Politiek; Revolutionaire Debatschuweid; Van verre en nabij; Geweld en list; Illusies; Het slot van de Havenreservisten; Verantwoording der bij de adm. ingekomen gelden.

Oorlogsverschijnselen.

(J.S) Bij de opening van het jaarcongres 1917 der S.D.P. las de Voorzitter Wijnkoop een ongeveer 70 jaar geleden geschreven stuk voor van Marx over de mentaliteit van het Duitsche volk in die jaren. Volgens Wijnkoop heeft het Duitsche volk van thans de door Marx gecritiseerde gebreken en eigenaardigheden nog altijd niet verloren. Wij zouden geneigd zijn, dit op gezag van Wijnkoop aan te nemen, indien het citaat uit Marx en alles wat daaraan is vastgeknoopt, niet moest dienen, om de eenzijdige anti-Duitsche campagne der partij-leiding den schijn van wetenschap te geven.

Hoeveel hooger andere volken, die eveneens door oorlogskoorts zijn aangetast, staan kan blijken uit het volgende, dat wij uit de N. R. Ct. van 14 September i.l. over nemen:

Een boodschap van pres. Wilson.

Een oorlogsofwindig in de V. S. heeft ook al geleid tot uitpattingen tegen z. g. lauwe vaderlanders of anti-oorlogsgezinden, als men uit de Unie van vroeger nog wel kende onder den naam van lynch-justitie. De dwang, vernederingen en in sommige gevallen ook het levensgevaar, waaraan die slechte patriotten bloot staan, zijn geenszins denkbeeldig en het is zelfs noodig geweest, dat president Wilson zich met een boodschap richtte tot het Amerikaanse volk om daar tegen op te komen.

„Ik heb“ — schrijft Wilson — „de natie opgeroepen om zijn groote kracht aan den oorlog te wijden, en het heeft daaraan gehoor gegeven — gehoorgegeven met een geestdrift en een genie voor actie, die de wereld hebben ontroerd. Thans doe ik op de natie — op haar mannen en vrouwen, overal — een beroep, er voor te zorgen dat haar wetten ongeschonden blijven en haar eer onbevekt.

Ik verklaar duidelijk, dat iedere Amerikaan, die deelneemt aan een bedrijf van het gepeupel of het op de een of andere wijze verdedigt, geen ware zoon is van deze groote democratie, maar haar verrader, en dat hij meer doet om haar te onteeren door die eene daad van ontrouw aan de vanden van wet en recht, dan de woorden van haar staatslieden of de offeringen van haar heldhaftige jongens in de loopgraven kunnen doen om aan lijdende volken te doen gelooven dat zij hun redder zullen zijn. Hoe kunnen wij aan andere volken de aanvaarding der democratie aanbevelen, indien wij onze eigen democratie onteeren door te bewijzen dat zij, ten slotte, geen bescherming biedt voor de zwakken?“

De boodschap van den President richt

zich vooral tegen uitpattingen van het gepeupel, en daar is reden toe.

Een Amerikaansch blad schrijft over deze zaak: In de zestien maanden sinds wij in den oorlog zijn is overal de gepeupel-losbandigheid opgetreden onder het masker van patriotisme. Maatschappelijke onverschuldzaamheid, particuliere wrok, nijverheidstijrannie, politieke intriges — die alles hebben zich gehuld in de vlag en hebben hun onwetende en niet-nadenkende werktuigen, de werken der duisternis doen uitvoeren, hetzij door kleinzielige plagerijen jegens hen die — om welke reden dan ook — geen voldoende bedrag konden of wilden bijdragen aan het chocoladefonds of het rookfonds, hetzij door het „teren en vereren“, het verbannen, het afranselen, of zelfs het dooden van degenen, die impopulariteit of haat hadden opgewekt, dikwijls om redenen die met den oorlog niets uitstaande hadden.

Welke Amerikaan kan zonder schaamte denken aan Herbert S. Bigelow, een van Ohio's meest gezaghebbende burgers, een radicaal die tegenstander is van den oorlog, die door het gepeupel werd weggevoerd en met de zweep geranseld, „in naam van de vrouwen en kinderen van België.“ Of de minder bekende gevallen, zooals Leon Battey, een onderwijzer uit Ottumwa in Iowa, die onder verdenking van gebrek aan vaderlandsliefde, door het grauw in de gele verf was gezet. Of van mevr. Frances Bergen, een Boheemsche uit Benton in Illinois, die door een menigte onvoegzaam was bejegend wegens beweerde pro-Duitscheid? Of van S. H. Chovenson, van Rutgerscollege, die door zijn medestudenten op beschuldiging van onvaderlandlievendheid met stroop en veeren was beplakt? Of van de duizend mijnwerkers, die met geweld uit hun woningen te Bisbee in Arizona waren verdreven door een Bond-van-Trouw, georganiseerd door hun werkgevers? Of van de 17 gedetineerde leden der Industrial Workers of the World die met geweld waren ontruikt aan de politie in Tulsa, te Oklahoma, en die werden geranseld, geveerd en geteerd door de troep burgers en beambten, die zichzelf de „Ridders der Vrijheid“ noemden? Of van de 376 leden der Geen-Party-liga in Rock County, Minnesota, die werden gedwongen het lidmaatschap op te zeggen, onder bedreiging, door den dorp-marshall, anders te worden verjaagd. Of van de Frent Little, te Butte en Montana, een lid van het uitvoerend comité van de I. W. W., die door een bende gemaskerden werd opgeknoopt? Of ten slotte, van Robert Prager, een socialist te Collinsville, in Illinois, die door het grauw was gelyncht, welks leiders in den vorm terecht stonden en werden vrijgesproken. Gevallen van geweldpleging door het gepeupel worden gemeld uit alle deelen des lands; zij toonen een snelle en beangstigende toeneming gedurende de laatste maanden. Een onvolledige lijst, die voor ons ligt, loopende over de periode 1 April 1917 tot 1 Mei 1918, noemt 101 gevallen. Daarvan vielen er 6

voor Januari, 6 in Februari, 17 in Maart en 41 in April.“

Tot dergelijke afschuwelijkheden is het Amerikaansche volk in zeer korten tijd opgezweept. Zou het volkenkundige Partijbestuur dit onderwerp willen kiezen voor de openingsbeschouwingen van het aanstaande congres?

Productie en Politiek.

De twee werkelijkheden in het kapitalisme.

W.A.H. Het is in ons orgaan „de Internationale“ nu reeds herhaalde malen gezegd dat wij de „economische democratie“ van den voorzitter der S. P. den heer Kolthek beschouwen als een aanpassing op het imperialisme.

Wij zijn evenwel met de ontmaskering van de duivelsche listen der heerschers in de produktie nog slechts bij het begin. De plaatsruimte van ons blad laat niet toe breede polemieken op te zetten tegen de dagelijkse oorlogstijr van de kapitalistische en thans ook ten doel van de revolutionair socialistische pers. Wij moeten ons tot enkele hoofdzaken beperken.

Als gelijkelijk verschijnsel van de „economische democratie“ van de sociaal-imperialistische vakarbeiders treedt bij de zich noemende revolutionairen van de S. D. P. de eisch aan de regering om tot het sluiten van economische contracten met Amerika te komen naar voren. Beschouwt men nu deze eisch van de economische contracten in verband met het ijveren van deze lieden voor verhooging van de landbouwproduktie, dan blijkt hierdoor duidelijk dat deze revolutionairen nog volkomen hangen aan de oude frases waarmede de kapitalistische politiek en produktie tracht haar bestaan te verlengen.

Op het eerste gezicht zal ieder hongrijder denken dat deze drie leuzen n.l. economische democratie in de produktie, economische contracten met Amerika en verhooging van de landbouwproduktie door verwerkelijking en strijd de bevrijding van de kapitalistische hongeropolitiek zullen nader brengen. In werkelijkheid staat het met deze zaak geheel anders.

Als de hollandsche kapitalisten gaan onderhandelen met Amerikaanse kapitalisten (de moordenaars van de revolutionairen onder de vakarbeiders) zonder dat het proletariaat van beide landen als zelfstandige klasse deze „onderhandeling“ kan beheerschen en leiden, dan weet ieder bewust arbeider dat van dergelijke onderhandelingen voor het proletariaat niets te verwachten is.

Bovendien zou daardoor het hollandsche proletariaat den strijd van zijn eigen kameraden in Amerika tegen de Amerikaanse kapitalisten verzwakken evenals de bevoorrechte positie die de economische democratie aan zekere groepen van vakarbeiders brengt dit tegen den strijd van hunne medekameraden doet.

Ook de verhooging van de landbouwproductie in ons eigen land betekent zonder het directe beheerschen van de geheele productie door de arbeiders geen vermindering van den honger maar **vermeerdering van de gelegenheid der kapitalisten in Holland om haar winsten te vergroten**. Hoe groot de produktie, hoe meer gelegenheid tot uitvoerprodukten en daarmee stijging van de winsten der ondernemers.

Overduidelijk kan men aan al dergelijke politieke leugens zien dat zonder de direkte macht in de productie geen verlichting van de ellende mogelijk is. Elke politieke leugen vermeerderd thans de leugen en het bedrog der imperialistische roovers in de productie en degenen die nog hangen aan de oude taktiek om de massa te leiden door politieke leugens, bewijzen slechts diensten aan dit imperialisme.

Dat behoeft geen bewust opzet te zijn. Integendeel het kan goed bedoeld zijn, maar de werkelijkheid van het kapitalisme is thans zoo, dat men zonder de direkte politieke en economische macht van het proletariaat tot internationale aaneensluiting met de Russische Republiek, de imperialisten slechts kan dienen in hun oorlogsbedrijf.

Welke onderhandeling van betekenis de hollandsche kapitalisten ook zullen gaan voeren met welke andere kapitalistische kliek ook, zij allen zullen als het ingrijpende maatregelen betreft (en dat zou een voldoende levensmiddelenvoorziening toch zeker met zich brengen) wederdiensten eischen van direkte of indirekte deelname aan den oorlog. Het Amerikaanse kapitaal zou m. a. w. onverbiddelijk eischen dat wij ons aan de zijde van het entente-imperialisme schaarde. Wie mocht meenen dat zij uit louter liefde voor het „hollandsche volk“ ons „belangeloos“ zouden helpen is een naïeve stumperd, even naïef als de heer van Aalst huichelachtig was toen hij, met de verwijzing naar „de helden van ons vaderland“ deed alsof hij Amerika wilde bewegen „onze“ schepen terug te geven.

De hulp die de hollandsche kapitalisten door hunne export van levensmiddelen aan het deutsche imperialisme bewijzen, waarmee zij dus in deze betekenissen daadwerkelijk aan den oorlog deelnemen, kan niet **vermindert** worden door het omkeeren van de politiek en het sluiten van economische contracten met Amerika. De hulp en dus deelname aan den directen oorlog kan daardoor dus **vermeerderd** worden, ook al gaat het dan voor de entente en tegen de centralen. Voor de bourgeoisie is slechts **oorlogspolitiek**, naar welken kant ook, nog mogelijk. Haar fundament is de kapitalistische productie, en het staat voor het proletariaat volkomen gelijk welke andere kapitalistische productie de hollandsche bourgeoisie voor het oogenblik steunt, wijl alle kapitalistische productie in wezen de oorlogen voedt en zich geheel en al daarop inricht.

Het proletariaat heeft zijn eigen werkelijkheid en volkomen revolutionair wordt deze strijd van proletariaat tegen bourgeoisie eerst dan, wanneer de onderlinge tegenstellingen in de kapitalistische werkelijkheid de proletariërs onverschillig laat en zij steeds de taktiek richten naar hun eigen werkelijkheid. Dat door dezen geest tegen het kapitalisme de levensstandaard van het proletariaat door de kapitalisten naar kapitalistische verhoudingen zoo hoog mogelijk wordt opgevoerd uit vrees voor de proletarische revolutie, bewijst de strijd van de revolutionaire vakarbeiders der I.W.W. in Amerika.

Onverschilligheid tegenover de politiek der kapitalisten in deze verhoudingen, n.l. ondanks de „moete“ die deze heerschers in de productie zich ook geven om de „bestaans-

voorwaarden“ te „verruimen“, maakt dat de kapitalisten alle geweldmiddelen aangrijpen deze revolutionaire geest, die steeds weer naar de macht dringt, te vernietigen. Het vasthouden van revolutionaire vakarbeiders aan het beginsel dat alle „verbeteringen“ in het kapitalisme worden aangebracht ter vermeerdering van zijn eigen voordeel, zoowel in moreelen als in economischen zin, verkondigt de tegenstelling tusschen de kapitalische werkelijkheid van heden en de proletarische van morgen.

Dat vakarbeiders dus steeds trachten het kapitalisme door andere voorwaarden zoo veel mogelijk individueel door de organisatie uit te buiten is zeer begrijpelijk en ook volkomen juist. Dat behoeft evenwel niet te leiden tot een politiek van aanpassing, welke internationaal de reformisten daaraan verbinden. In moreel opzicht wordt deze taktiek naar „direkte voordeelen“, die altijd naderhand blijken kapitalistische bedrijfsvoordeelen te zijn, door de kapitalisten zeer „gewaardeerd“.

Zij (de kapitalisten) zien daarin terecht de eenig mogelijke verdoezeling van de klassetegenstellingen, de algemeen mensche-lijke „dankbaarheid“ tegenover de naar „sociale rechtvaardigheid“ strevende bezitters. Nu de keerzijde van deze kapitalistische vriendelijkheid en godsvrede natuur. In moreel opzicht wordt de taktiek om direkt betere levensvoorwaarden te aanvaarden, zonder aanpassing op welke wijze dan ook aan de kapitalistische verhoudingen, zonder dankbaarheid enz. en uitsluitend door revolutionairen uitgebuit ten voordeele van haar eigen proletarische werkelijkheid en den strijd daarvoor door de kapitalisten ten scherpste bestreden en betiteld met den naam van bandietenpolitiek. Deze ethische verantwoordiging van de kapitalisten kan ons volkomen koud laten, evenals de onmenselijke haat die daaruit spreekt. Wij verstaan deze „sociale gevoelens“. Heeft Gorter reeds niet duidelijk aangetoond dat ook de moraal slechts klassemoraal is? En de werkelijkheid heeft dit reeds voldoende bevestigd.

Noch de economische democratie van de S. P., noch de economische contracten met Amerikaanse imperialisten, noch een of andere onderhandeling met welke kapitalisten kliek van de wereld ook, noch een verhooging van de landbouwproductie onder het kapitalistisch winststelsel, noch een verbeterde distributie zonder de direkte macht van het proletariaat in de productie van de levensmiddelen zelve, kan de toestand van het proletariaat inderdaad verlichten. Dat alles dient slechts om de oorlogstoestand zoo „dragelijk“ mogelijk te maken met het doel deze steeds te verlängeren ten voordeele van de O. W.

Verlichting kan alleen komen van de andere werkelijkheid waarvan het proletariaat de draagster is, n.l. de proletarische revolutie. Vandaar dat wij steeds voorop zullen blijven stellen dat de taktiek naar deze werkelijkheid, waarvan het fundament in andere productie en economische verhoudingen ligt, dient gericht.

Voor de werkelijkheid van het proletariaat is het revolutionaire element van de vakarbeiders een onmisbare factor. Zonder een kern van revolutionaire vakarbeiders wordt revolutionair verzet een prooi van politieke leidersbelangen evenals elk vermeerdering der levensmiddelenprodukten en distributie een prooi van den kapitalistischen handel. Zonder de macht van de belanghebbenden zelve, dus de proletariërs, worden zij een prooi van kapitalistisch winstbejag. De burgerlijke maatschappijvorm biedt geen enkele uitkomst voor het proletariaat. Men kan het nu nog eens internationaal op groote schaal gaan probeeren wat ons de binnenlandsche politiek als anti-these politiek van liberaal-klerikaal gaf, door n.l. de imperia-

listen van het eene land boven die van het andere land de voorkeur te geven, hiermede is toch de grens van het burgerlijk intellectueel vermogen om de kapitalisten achter deze schijntegenstellingen te maskeeren dan ook bereikt. De werkelijk revolutionairen wordt het steeds duidelijker, dat het moreel effect van alle „demokratie“ in het kapitalisme dient om de uitbuitertaktiek van de internationale imperialisten te verbergen. Wij zullen dus in geen geval daaraan hulp en bijstand verlenen en het proletariaat aan geen bedriegelijke leuzen binden,

Revolutionaire Debatschuwheid.

Vrijdag 13 September spraken Wijnkoop en Van Ravesteijn in een openbare vergadering der Afdeling S. D. P. te Rotterdam. De vergadering was tegen half negen aankondigd. Hoewel Wijnkoop op tijd aanwezig was, wachtte de voorzitter op van Ravesteijn, die eerst om negen uur verscheen.

Daar de zaal om elf uur gesloten moest worden — hetgeen de voorzitter beweerde niet te hebben geweten — en de sprekers tot dien tijd het woord voerden, kon er geen gelegenheid tot debat gegeven worden.

De oppositiegroep Rotterdam heeft de Heer H. Koltheek een uitnodiging doen toekomen om met B. Luteraan in het openbaar van gedachten te wisselen. De Heer Koltheek heeft de uitnodiging afgeslagen.

Van verre en nabij.

(v. R.) In Recht voor Allen geeft Kamstra uit Blaricum zijn meening over het congres van de S.P. Zooals vanzelf spreekt is Kamstra, de waschechte opportunist, hoogelijk tevreden met onze nieuwste parlementariërs. En niet minder tevreden is redacteur Koltheek met de lofzang van zijn medewerker op het vaarwel zeggen aan alle socialistische principes. Slechts in één enkel opzicht lijkt hem dit geestdriftige opportunisme wat al te bar of al te openlijk uitgesproken. Kamstra vindt het namelijk een weinig dwaas van de S.P., dat zij nog blijft bij een „gemeensprogramma“, het „afgebakend pleintje“, waar de nieuw gekozen al te geestdriftige gemeenteraadsleden toch maar af zouden dansen. En in een noot verbeterd redacteur Koltheek de al te dolzinnige openhartigheid van z'n medewerker, die bovendien ganschelijk overbodig is. „Wij stellen ons voor, zegt Koltheek, dat het gemeenteprogram van de S.P. minder het terrein voor de werkzaamheden van de afgevaardigden zal afbakenen dan wel de richting aanduiden, de groote lijn aangeven, die wij bij de gemeentepolitiek willen volgen.“ Neen, de heetgebakerde leden van de S.P. behoeven niet te vreezen dat Koltheek's opportunisme zich zal laten inperken. Principes hebben dit parlementslied nimmer gehinderd en in de tale der verkiezings-demagogie, in de „grote lijnen“ en „gaande in-de-richting-van's“ is hij ook modern geschoold.

Economische democratie. Terwijl voor den oorlog „De Tribune“ er dadelijk bij was en er een eer in stelde de opportunisten van alle gading onder hun vestje te kijken en niet schroomde, hun bedrog onmiddellijk in klare woorden te ontmaskeren, heeft het nu volle 6 maanden geduurd voordat de zwendel van de „economische democratie“ die „Recht voor Allen“

en „De Arbeid“ op steeds driester wijze aan den man brengen, in het dagblad van de S.D.P. wordt becritiseerd. En hoe zachtzinnig en aarzelend zijn de woorden die van der Poel aan de gedragingen van Cornelissen en Koltheek wijdt. Weg zekerheid, weg geestdrift voor de revolutie! „Het blijft sterk de vraag“ of de medezeggingschap naar het socialisme leidt, zij „kon wel eens“ de rem geweldig versterken door het opportunistisme in de vakverenigingen nog meer aan te wakkeren. Voor een paar jaar zou „De Tribune“ met ons hebben gesproken van dreigend gevaar van den kant der sociaal-imperialisten, van de knechten der bourgeoisie, die door te speculeren op het egoïsme der geschoolde vakarbeiders de revolutie willen saboteeren. Waar is de geest van den aanval gebleven? Moet nu de Tribune maar steeds door de fictie hoog houden alsof de richting Koltheek-Cornelissen toch eigenlijk wel revolutionair is? Is de „economische democratie“ van deze sociaal-patriotten in de oogen van de S.D.P.-leiding enkel een hobby, een dingsigheid, een min of meer onschuldig recept voor wereldverbetering, dat nou ja wel eens een aanpassing aan het moderne kapitalisme „kon“ worden, maar waar „de kern van 't bolsjewisme in Holland“ wei nimmer ernstig hinder van zal hebben?

Wij kunnen aan deze naïveteit van „De Tribune“ moeilijk gelooft. Het wil ons voorkomen dat men daar zeer stellig het groote gevaar van de propaganda voor de „economische democratie“ van Koltheek en Cornelissen voor de revolutionaire beweging kent. Maar het onzalig opportunisme dat zich helaas van de geesten in de S. D. P. heeft meester gemaakt verbiedt nu eenmaal dat men de richting Koltheek-Cornelissen aan de massa toont zooals zij is. De fictie van „de revolutionaire fractie van 4 man in de kamer“ moet voorloopig gehandhaafd worden; de samenwerking met de S.P. mag niet worden verstoord! Ongetwijfeld zal deze parlementaire illusie de weg van haar voorgangers opgaan, een verbond van reactie en de revolutionaire elementen kan niet duurzaam zijn. Maar helaas, bij een dusdanig compromis wint steeds de reactie; de groep van „de Internationale“ moet dus haar pogingen verdubbelen, opdat de blijde verwachtingen van onze neo-parlementariërs zoo spoedig mogelijk bij die van de Troelstra's en Vliegen's zullen worden bijgezet.

De Nieuwe Groene meldt dat haar medewerker, de cynicus Frans Coenen, voorloopig buitenslands is en in de N.R.Ct. vinden wij het bericht, dat deze ersatz-idealist zijn vacantie doorbrengt aan het Westelijk front. Wel moge het hem bekomen; het bloederige slachveld is waarlijk in deze tijden een uitgezocht oord om de zenuwen van den aristocratischen fijnproever wat op te frisschen. En de N.R.Ct. en de Groene zullen er wel bij varen, zij kunnen de aangesterkte geestdrift des heeren Coenen voor hun propaganda voor het hollandsche militarisme uitstekend gebruiken.

Van Kol, de onvermoeide, de nimmer rustende dienstknecht van Hollandsch kapitaal, is eveneens naar Frankrijk en Engeland. Het is waarlijk te hopen dat de revolutionairen in deze landen zich met dat heerschap niet inlaten. Het is nog niet zoo lang geleden dat hij in Buitenzorg de namen opgef van Indische revolutionairen, die hij in Cairo bespionneerd had. De blakende geestdrift van den ouden renegaat voor het Engelsch-Fransche imperialisme brengt hem er wellicht eveneens toe bij Clemenceau en Lloyd George den aanbrengrer te spelen.

Het Neo-parlementarisme is met een zonderlinge daad zijn loopbaan begonnen. Zonder de verschillende partijen er in te kennen, hebben de 4 parlementariërs zich tot een Revolutionair-Socialistische Kamerclub vereenigd. Met volkomen vrijheid „bij principieel verschil aan eigen inzicht uiting te geven.“ Dat is waarlijk een schitterend begin! Zoo was het niet bedoeld, zullen misschien enkele afdelingen van de S.D.P. denken. Dat is juist het tegendiel van het groote wonder, dat onze propagandisten van de revolutionaire tribune in het Parlement beloofden: de wil van de massa geuit door de helderste koppen voor het front van het gansche volk! Nu krijgen wij de onderlinge harrewerderij der parlementariërs op eigen gezag gewit, gedragen in de organisaties. Bovendien de revolutionaire parlementarist begint met een schromelijke leugen. De parlementarier Koltheek is geen socialist, laat staan een revolutionair. Hij is evenals Cornelissen, Troelstra en Vliegen een dienstknecht van de heersche klasse van zijn land. Hij wil terwille van praktische voordeelen voor een geschoolde arbeiders het kapitaal behulpzaam zijn de groote massa van het arbeidende volk in handen van het imperialisme te houden. En de leiding van de S.D.P., die dit alles evengoed weet als wij, is medeplichtig, doordat zij dezen sociaal-patriot als lid van de fractie met een revolutionair-socialistischen schijn omhult.

Geweld en list.

(W. A. H.) De voorhoede van het revolutionaire proletariaat in Rusland moest getroffen worden. Dat voelde zoowel het deutsche als het engelsche imperialisme als de hoofzaak waarom het ging. In de vrede van Brest-Litovsk lag dan ook de uitdrukking van het geweld van het deutsche imperium. Men kan dan ook vrij spoedig verwachten dat het engelsche imperium zijn goud en duivelsche listen zou aanwenden om te trachten de proletarische revolutie van den anderen kant te bespringen en zoo mogelijk te vernietigen. De aanslag op Lenin e.a. was het voorspel van de list om daarna met geweld het russische proletariaat te dwingen de keus tusschen de imperialismen te stellen in de plaats van de vernietiging van elk imperialisme door de onafhankelijke socialistische maatschappij. Dank zij het geschoolde revolutionaire inzicht bij de voorhoede der Bolsjewiki is de aanslag mislukt en wel in een zoodanige mate mislukt dat de deutsche pers openlijk uitspreekt dat het **revolutionaire bolsjewisme gevaarlijker is voor het deutsche leger dan de toekomst van het deutsche volk dan de vijand aan de fronten**. Hier gaat dus het deutsche imperialisme met het engelsche hand in hand.

Hetzelfde standpunt verkondigt thans ook het Amerikaanse imperialisme. Ook deze goudkoningen spreken het open uit dat de revolutionaire leiders van I. W. W. gevaarlijker zijn dan de vijand aan de fronten en dus met geweld uit den weg geruimd moet worden.

De Russische Rode Republiek is van de arbeiders en soldaten. De massa aan de fronten worden alleen in bedwang gehouden door de heerschappij van bovenaf. Omdat evenwel de macht in Rusland berustte bij de arbeiders en soldaten, was de revolutionaire republiek niet te vernietigen door een complot tegen de leiders, ook al was deze aanslag op Lenin e. a. ook wat persoonsvernietiging betreft, volkomen gelukt. En als de inzet tot een aigehoeie moordpartij tegen de Bolsjewiki was de roode

garde ter verdediging van de arbeiders-republiek.

Zoals met alles in deze kapitalistische wereld is de massa eerder onder de suggestie van de leugen te doorringen. Dit laatste eischt vooral de inspanning van het zelfstandig denken en overgave aan de eigen zaak.

Zoo probeeren thans vele vrij-socialistische en anarchistische elementen het voor te stellen alsof de straffe proletarische klassedictatuur door Lenin e. a. met geweld doorgevoerd, de ethische afkeer van een massa arbeiders dermate zou hebben opgewekt dat zij zich met alle kracht tegen dit geweld verzetten en het beschouwen als hetzelfde waarmede Czaar Nicolaas regeerde.

Oppervlakkige kijk op deze russische revolutie en het aanvaarden van den schijn inplaats van het wezen zijn de twee hoofdoorzaken waardoor scheldartikelen in de Vrije Socialist ontstaan. Sam Coltof die in een van de laatste nummers van de Vrije Socialist Lenin e. a. als „de knechten van het deutsche imperialisme“ betitelt, geeft daarmede blijk zelve bevangen te zijn in de burgerlijke voorkeurliefde voor het entente-imperialisme. Reeds door het feit dat thans de deutsche pers deze zoogenaamde knechten van het deutsche imperialisme. gevaarlijker beschouwt dan de vijand aan de fronten, is eigenlijk dit oppervlakkig gepraat al afdoende weerlegd. De deutsche imperialisten schuwen het bolsjewisme als de pest, juist nu meer dan ooit waar gebleken is dat 't bolsjewisme in de Rode Garde een volkomen betrouwbare en tegen alle aanlokkelikheden van het goud bestand zijnde macht ter verdediging van de arbeidersrevolutie heeft.

De arbeidersrevolutie maakt de geest der russische massa los van elke imperialistische strooming, het maakt zich in een woord vrij van de burgerlijke rooverspolitiek en wijdt al haar krachten aan haar eigen sociale taak van het communisme. Er heerscht daarom in Rusland geen leidersdictatuur maar een volkomen klassedictatuur van arbeiders en soldaten. Alleen door leidersdictatuur kan Rusland opnieuw worden een speelbal van een of ander burgerlijk imperialisme, zooals ook hier in Holland door de leidersdictatuur in S. D. P., S. D. A. P., S. P. duidelijker dan ooit de drang naar voorkeurliefde voor een van de beide imperialismen telkens bij internationale kwesties en buitenlandsche politiek aan het daglicht treedt.

Daarom is ons standpunt van het begin af geweest, dat alleen klassepolitiek van de massa-zelve en klassedictatuur van het geschoolde revolutionaire proletariaat de werkelijke bevrijding van alle burgerlijke imperialisme en dus van elke kapitalistische heerschappij kan brengen. Nergens kan men deze waarheid vervangen door den schijn, n.l. de leidersdictatuur, omdat deze de leugen kweekt, d.w.z. het doen voorstellen alsof de klasse spreekt en dus de innerlijke macht van de arbeiders zelve, terwijl het tegendeel het geval is.

Een klassedictatuur grijpt altijd naar de zuiverste middelen om haar eigen wezen tot uitdrukking te brengen en daarom geeft men blijk van nog totaal verward te zitten in de strikken van persoonlijke partij- of vrije groepen politiek, als men Lenin e. a. beschouwt als „de knechten van het Deutsche imperialisme.“

Van de andere soort leiders in de hollandsche arbeidersbeweging, die allerwege bezig zijn de vakarbeiders en kiezers onder

hun leidersdictatuur te brengen, zooals b.v. Wijnkoop, van Ravesteyn, Kolthek, Lansink Jr. e.a. kan men terecht zeggen, dat zij daardoor diensten bewijzen aan het entente-imperialisme. De splitsing van het proletariaat in „revolutionaire kiezers“ en partijleden ontzenuwt de massa in den drang naar de macht en de klassedictatuur van het geheele proletariaat. Het is dezelfde splitsing die de S.D.A.P. heeft gebracht door haar reformistische woorden en door haar leidersdictatuur zich tot een burgerlijke vesting heeft ontwikkeld.

Nu moeten de revolutionaire woorden daartoe worden aangewend en stellen de leiders Wijnkoop, van Ravesteyn, Kolthek, Lansink Jr. e.a. zich voor als de betere leiders, terwijl zij dezelfde soort fanatieke partijpolitiek voeren als de S.D.A.P. en alles roeyen wat hun persoonlijke bevrediging naar de hoogste concurrentie met de S.D.A.P. in den weg staat.

Alles wat de bevrijding van de arbeidersklasse in den weg staat is slechts te vernietigen door de massale klasse-politiek van het proletariaat-zelf. Alleen onder dezen drang naar de volledige macht in de productie en de klassedictatuur in de politiek zal de juiste leiding geboren worden, die er geen belang bij heeft haar doeleinden verborgen te houden onder het vele lawaai op de politiek-parlementaire markt.

Daarom is allereerst noodig dat elk revolutionair strijder beslist en zakelijk tegen dergelijke leidersdictators optreedt, wil men het kwaad nog kunnen keeren, voordat het doorgevoeren heeft in de arbeidersbeweging. Het geweld en de listen, die deze leiders en dictators voor hun persoonlijke partijpolitiek aanwenden moeten, direct ten felste worden bestreden, omdat zij in de arbeidersbeweging de groote hinderpalen zijn voor het proletariaat om tot de klassedictatuur en klassedictatuur te komen.

Geweld is alleen geboden daar waar het geldt de klassenmacht van de arbeidersrevolutie te verdedigen tegenover de kapitalistische belagers. Daar draagt het ook een zuiver klassekarakter en spreekt uit deze noodzakelijkheid het zuivere klassebelang der arbeidersmassa. Passen deze leidersdictators dit evenwel in eigen rijen toe, dan drijven zij bewust of onbewust het proletariaat in de richting van hun eigen handelingen, n.l. die van de leidersdictatuur in de arbeidersbeweging.

De keerzijde van het geweld en de listen van de burgerlijke imperialisten treedt nu aan het daglicht en met deze keerzijde tevens die van de gewelddad en listen der leiders in de arbeidersbeweging, die naar het diktatorschap streven. De arbeiders zien nu in deze geheele praktijk in binnen- en buitenland duidelijker dan ooit, dat het werk der bevrijding door hen zelve georganiseerd moet worden en ook dan alleen slechts vruchtbaar kan zijn.

ILLUSIES.

In „de Tribune“ kan men naast de vele stukken van revolutionaire strekking een aantal andere stukken aantreffen, die zich geheel en al aanpassen bij de kapitalistische werkelijkheid van Holland. Evenals de organisatie van de S.D.P. zich geheel en al toespit op verkiezingsperiodes, moet haar orgaan „de Tribune“ de verschillende bestanddeelen van haar kiezerscorps aan de leiders binden. Nu bestaat dit kiezerscorps uit anti-S.D.A.P.ers en zij die met het regiem Troelstra ontevreden zijn en daarin het grootste verval zien, verder uit anti-Duitsche elementen onder de kleine burgerij en arbeiders en voor de rest uit arbeiders, die door de anti-hongerpolitiek-propaganda

zich de illusie scheppen, dat betere sociale maatregelen en betere distributie aan de klassebevoorrechteling een einde zal maken.

De laatste illusies heeft voor een deel Henriëtte Roland Holst in „de Tribune“ moeten bestrijden. Het is natuurlijk volkomen juist als H.R.H. zegt, dat de sociale bevoorrechte positie van de bourgeoisie door haar geldmacht door de distributie niet kan worden aangetast. Wij kunnen hieraan toevoegen, dat zelfs het tegendeel waar is. Eerst door de distributie van de levensmiddelen krijgt de organisatie van den smokkelhandel werkelijk leven. Een ieder die producten voor de verkoop heeft, zoekt groote winsten te maken door ze bij den smokkelhandel aan te bieden.

Wij zien dan nu ook het merkwaardige schouwspel, dat „de Tribune“ over haar vroeger standpunt in de distributie van levensmiddelen en haar daarop gebaseerde politieke propaganda zwijgt als een mof. Want een ieder die de voorbereidende manoeuvres van de verkiezingspolitiek heeft gadeslagen, kan weten dat, behalve het uitsnijten van een aantal lastige critici, die geen bourgeois-opleiding hadden genoten om de waarheid op bedekte wijze te zeggen, de allereerste leuze van de S.D.P.-leiding was het „veroveren“ van een betere levensmiddeldistributie. Later is deze leuze veranderd in die van: distributie door de klasse-organisaties van het proletariaat. Zonder de macht is dit van kwaad tot erger. Immers wil nu deze leiding maar liefst dat de taak der bourgeoisie door het opkomende revolutionaire proletariaat zou worden overgenomen om zodoende als verlengstukken van den oorlogstoestand te dienen. Waardoor komt het nu dat dit standpunt van betere distributie zoo slecht tegen de praktijk van de kapitalistische werkelijkheid is opgewassen? Dit komt door de volkomen negatie en onkunde van deze revolutionaire politici omtrent het verband tusschen de kapitalistische productie en haar politiek.

Alles wat de bourgeoisie en hare organen ten opzichte van de distributie van producten (levensmiddelen in eigen land en waren aanvoer uit andere landen) doet, verricht zij tot behoud van haar winsten, het eenige doel van de productie.

Alleen de vrees voor overname van de productie door het proletariaat enerzijds en de noodzakelijkheid om de geschoolde arbeidskrachten niet fysiek geheel en al voor de productie door demoralisatie te vernietigen (de rest kan kalm verrekken) anderzijds, doet de bourgeoisie aan al deze maatregelen den schijn van sociale rechtvaardigheid geven.

Alle distributie is ten opzichte van de sociale rechtvaardigheid puur bedrog en voor de rest is het juist het middel om de strekking van het kapitalisme, n.l. de produkten daarheen te voeren waar zij de meeste winsten oplevert, te behouden. Door de distributie zijn dan ook van alle artikelen, die daarbij betrokken zijn, twee prijzen ontstaan. Dit feit toont duidelijk aan dat alle maatregelen binnen het raam van deze kapitalistische werkelijkheid door de bourgeoisie als de machthebbers in de productie in de praktijk er op moeten neerkomen dat het doel waarvoor geproduceerd wordt, n.l. de winst, onaangetaast blijft en zelfs door het tweeprijzenverschijnsel enorm wordt vergroot, wat ook tenslotte de juistheid van onze socialistische theorie zoo duidelijk bevestigt.

Merkwaardig is nu verder dat de leiding van de S.D.P. zwijgt over haar vroeger standpunt en haar illusies in de burgerlijke machthebbers in de productie. Het is toch geen zwakte als men openlijk zoo te kennen geven van inzicht te moeten veranderen. Te meer omdat men daar veel beter tot het juiste standpunt kan komen dan nu zoo half en half een beetje er om

heen draaien zonder klaarheid en consequentie

Want zoolang men toch nog aan de betere distributie maatregelen vasthoudt en een verkiezingsprogramma dat in gelijke geest gericht is op materiele hulp aan de proletarische massa van de kapitalistische machthebbers in economische en politieke zin, is en blijft men een strijd voeren, alleen te verstaan en te begripen binnen de grenzen van een burgerlijk intellect dat „denkt“ iets socialistisch te bereiken met behulp van den bovenbouw der kapitalistische verschijnselen.

Het slot van de Havenreservisten-Staking.

(S). Het is een opmerkelijk verschijnsel, dat, bij al het geschrijf over de Havenreservistenstaking te Rotterdam, er zoo weinig aandacht wordt geschonken aan de houding, die de Scheepvaartvereniging aangenomen heeft tegenover het Koninklijk Nationaal Steuncomité en het Gemeentebestuur.

Onmiddellijk nadat de eisch van het K. N. S.: onvoorwaardelijke opheffing der staking was ingewilligd, geeft de S.V. kennis van haar voornemen, voor eigen rekening een havenreserve van 2000 man in het leven te roepen. De overigen worden zonder omhaal aan het Steuncomité overgelaten.

De Scheepvaart-Vereeniging decreeteert derhalve haar wil aan de andere lichamen, die zich daarbij blijikbaar zonder verzet hebben neergelegd. Daaruit blijkt dus wie de machthebbers in de haven zijn. Het K. N. S. en de trotsche Rotterdamse Burgermeester worden door het havenkapitalisme op gelijken voet met de andere dienaren der S.V. — de bootwerkers — behandeld. Zij hebben slechts te gehoorzamen.

Verantwoording der bij de adm. ingekomen gelden.

Tijdvak van 24 Juni—10 Sept.

Abonnementen: J. S. S. f 0.70; S. Z. f 0.70; S. v. d. H. f 0.70; V. f 0.35; W. H. f 1.10; F. W. H. f 0.70; E. S. f 0.70 allen te Amsterdam. H. R. H. te L. f 0.70; L. B. te B. f 0.70; T. W. te G. f 0.70; J. v. G. te L. f 0.70; J. C. v. L. te 's H. 2 x f 0.70; S. C. te G. f 0.75; G. H. te V. f 0.70; J. v. d. K. te B. f 0.70; C. B. te S. f 0.70; S. N. te A. f 0.70.

Door bemiddeling van H—S te Amsterdam: J. A.; Ch.; T. M.; W. H.; H. J. B. allen te A. ieder f 0.70; A. M. v. D. te A. eveneens f 0.70.

Steun: G. P. te 's H. f 10.—; L. C. te 's H. f 1.—; X te 's H. f 0.10.

Losse Nrs.: W. H. f 1.75; C. O. f 0.05; C. S. f 0.80; C. O. f 2.75 + f 1.35; A. v. O. f 1.20 + f 1.80; R'dam f 3.15; A'dam f 1.50; J. C. v. L. 2 x f 0.25; A'dam f 5.70; G. M. te A. f 0.36; G. P. f 0.10; A'dam f 3.45; Zim. L. f 0.50; Sch. f 1.70; C. O. f 0.10; A'dam f 2.10; C. P. te S. f 0.25; G. P. f 0.50; Mej. K. f 0.55; Sch. M. & C. O. f 1.05; Zim. L. f 2.—; A'dam f 5.— en f 1.70.

Contributie: Zim. L. f 8.50 doorgegeven aan penningmeesteres.

„Imperialisme kan niet vernietigd worden door imperialisme“.

Alleen de revolutionaire strijd van het proletariaat kan aan het imperialisme een einde maken. — leder ander standpunt is reactionair.

A. Korper.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Administratie: van Ravesteijnstraat 251,
Redactie-Adres: Acaciastraat 103,
DEN HAAG.

1e Jaargang No. 9

:: 12 Oct. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar — Losse Nrs. 5 cent

INHOUD: Landelijke conferentie van „de Internationale“; Verweer van afdeling den Haag der S. D. P.; Het politiek-sociaal Congres; Regeering en Parlement; Van verre en nabij.

Landelijke conferentie van „de Internationale“.

Met de afdeling den Haag en de oppositiegroepen uit de afdelingen Amsterdam en Rotterdam vond op Zondag 29 September te Rotterdam een landelijke bijeenkomst plaats ter bespreking in de eerste plaats van de financiële toestand der „Internationale“, de inhoud van het blad en verder de houding van de oppositie tegenover het a.s. congres der S. D. P.

Wat de financiële toestand betreft, bleek na 't verslag van den administrateur dat de steun voor het blad slechts zeer langzaam binnen komt en dat bovendien deze steun plus het abonnementsgeld onvoldoende is om alle kosten te dekken. Getracht zal worden in deze toestand verbetering te brengen.

Wat het werken van het blad aangaat, staat de oppositie in de afdeling Amsterdam bovenaan, zoolwat betreft het geregeld colporteren in 't openbaar als het geregeld steunen. Er werd bij de andere groepen aangedrongen op meer daadwerkelijke steun voor het blad.

Tot administratrice werd aangewezen op voorstel van afdeling den Haag Mej. A. v. Onzen, v. Ravesteijnstraat 251. Alle gelden voor het blad moeten ook voortaan aan dit adres worden opgezonden. Hiermede vervallen tevens alle andere adressen.

Getracht zal worden de propaganda voor „de Internationale“ ook in de omliggende plaatsen van Amsterdam, den Haag en Rotterdam ter hand te nemen. Het financiële verslag wordt daarna goedgekeurd.

Bij de bespreking van de inhoud van „de Internationale“ wordt naast eenige opmerkingen hoofdzakelijk door de Amsterdamsche groep de meening naar voren gebracht, dat in belangrijke vraagstukken in de arbeidersbeweging de politieke voorlichting geheel en al ontbreekt of te vaag is. Vooral ten opzichte van de kwestie van het parlementarisme vindt de Amsterdamsche groep de houding der redactie te vaag. Het heeft den schijn alsof wij anti-parlementarisch zijn. Deze meening kan men er ten minste uit lezen.

Ook de kwestie aangaande de leiders duidt op verschillende onjuistheden. De redactie laat het te veel voorkomen alsof de leiders alleen de oorzaak van al het slechte en verkeerde in de arbeidersbeweging zijn. Dat is onjuist. De onbewustheid van de massa is en blijft de hoofdoorzaak. Ook moeten wij oppassen dat onze taktiek niet te veel wordt aangepast aan de achterlijke elementen in het Rev. Soc. Comité.

Ten opzichte van de verkiezingen en ons standpunt inzake het parlementarisme merkt

de Amsterdamsche groep tevens op, dat alle organisaties die bij de I. S. K. zijn aangesloten voor het meedoen aan verkiezingen zijn en zij het dus als een concessie aan de achterlijkheid van het Ned. proletariaat zouden beschouwen indien wij ons nu speciaal gingen uitspreken tegen deelname.

Toegegeven wordt door de redactie dat belangrijke vraagstukken in dit stadium van de arbeidersbeweging nog niet voldoende tot klaarheid konden komen. Gebrek aan medewerking van verschillende kanten en ruimte is hiervan de grootste oorzaak. Inzake het parlementarisme stelt de redactie zich op het standpunt dat een ieder daarover zijn meening in „de Internationale“ moet kunnen uitspreken. Deze kwestie toch moet nog worden uitgevochten en alleen door ieder in de gelegenheid te stellen zijn meening te geven, kan ten slotte de houding ten aanzien van dit punt tot klaarheid komen.

Hetzelfde geldt voor het af of niet deelnemen aan verkiezingen.

Wat de leiderskwestie aangaat kan de redactie niet lezen in „de Internationale“ dat wij alles verwijten aan de slechte eigenschappen van deze lieden. Integendeel is herhaaldelijk in „de Internationale“ aangevoerd dat niet de betere leiders verandering zullen brengen, maar dat de kritiek van anderen op, de betere beweging noodzakelijk zullen maken en dat daaruit tevens andere leiders voort zullen komen. Aan den anderen kant kan men toch niet ontkennen dat juist door de achterlijkheid van de hollandsche arbeidersbeweging de leiders tenslotte eigenschappen krijgen die een beletsel zijn voor het veranderen der beweging. Vandaar dat wij het niet in onze hand hebben de leiders te sparen. De hoofdzak moet natuurlijk blijven gericht op het voortstuw van de beweging in betere, revolutionaire banen en daarvoor dient dan ook de kritiek op de leiders.

Dat verder de directe politieke vraagstukken nog te weinig in het blad besproken worden, ligt voor het grootste deel aan de te weinige medewerking, die de redactie van de oppositieleden in die richting heeft. Het zal goed zijn te trachten deze leemte in het vervolg aan te vullen. Meer contact met den directen strijd der arbeidersklasse door middel van het Revolutionaire Socialistisch Comité zal de eenige weg blijken om daarin verandering te brengen.

Het vraagstuk van de buitenlandse politiek wordt voldoende naar voren gebracht en dit was ook de hoofdzak voor het begin.

Na eenige discussie over ondergeschikte punten worden tot redacteuren gekozen de afgetreden Schuppers, Oostwald en Hoenders. Over deze benoeming zal een referendum moeten beslissen.

Over de houding van de oppositie ten opzichte van het a.s. congres der S. D. P. zal nog een afzonderlijke landelijke bijeenkomst worden gehouden.

Verweer van afdeling den Haag der S. D. P.

I.

(W. A. H.) Wij weten niet in hoeverre het partijbestuur der S. D. P. de afdeling den Haag der S. D. P. in de gelegenheid zal stellen hare houding tegenover deze leiding te verdedigen. Dat hangt o. i. geheel af van de houding der andere afdelingen. Eischen deze niet, dat den Haag alle gelegenheid krijgt haar inzicht en aanklachten tegen het partijbestuur ten volle uiteen te zetten, dan zal het partijbestuur alle pogingen doen om de oplossing van dit intieme conflict van partijleiding en afdeling, nu nog meer dan voor de verkiezingen, op de bekende leidersmanier trachten voor 't grootste en voornaamste gedeelte den doofpot in te stoppen.

De afdeling den Haag meent daarom dat deze praktijk van de leiders alleen door publiciteit van eenige feiten uit het afdelingsleven van den Haag kan worden tegengegaan. De andere afdelingen in de partij zullen dan tevens in de gelegenheid gesteld worden te oordeelen over de vervolgingswijze der partijleiders.

Bij de toepassing daarvan hebben de partijleiders dit meer dan eens verdedigd door er op te wijzen dat de leidersdictatuur in dit tijdperk van revolutie een noodzakelijk iets is voor de revolutionaire beweging. Zij verwijzen daarvoor naar de Russische revolutie.

Onze taak zal het daarom zijn te bewijzen dat reeds vóór de Russische revolutie van de Sovjets de leiders voortdurend poogden de rechten van de leden te vertrappen en dat deze vertrapting telkens krachtiger door het partijbestuur wordt doorgezet. Bovendien is de dictatuur van de leiders in de Russische Sovjet Republiek een zuivere klassedictatuur, waardoor de macht der geheele proletarische klasse tot uitdrukking komt. Niemand zal willen beweren dat dit met het partijbestuur der S. D. P. 't geval is! Integendeel spraken hier bij de leiding slechts persoonlijke leidersbelangen, waarachter de sterke persoonlijke politiek van het prooiotype van de sterke leiders.

Het eerste feit waardoor de oppositie in afdeling den Haag tot een scherp verweer tegen het partijbestuur wordt gedwongen was reeds in de periode 1916—1917 bij de candidaatstelling voor de tusschentijdse kamerverkiezing begin 1917. Bij de verkiezing van kandidaten bleek in de afdeling uit de stemming, dat de meerderheid van meening was p.g. W. Wolda te moeten candidideeren. Dat was tegen de gewoonte. Altijd was p.g. L. de Visser candidaat geweest. Het partijbestuur kwam daarop direct in een spoedvergadering van de afdeling den Haag verklaren, dat het hier gold een kwestie van persoonlijke eer voor p.g. L.